

STEVE ELLIS VAN SUCCESVOL ZANGER TOT ONGELUKKIGE DOKWERKER

In 1969 zou Steve Ellis een groep verlaten die tot een van de meest succesrijke van Engeland mocht gerekend worden.

Voor de charismatische zanger van The Love Affair betekende dit nieuwe horizonten ontdekken en voor de rest betekende dit een vroegtijdig einde aan hun succes.

Dat de man een pracht van een stem had wisten we meteen bij de eerste noten van 'Everlasting Love', een nummer dat de dag van vandaag nog steeds gek wordt gedraaid. Maar het leven had niet steeds in petto wat Steve eigenlijk wel wilde.

Het begon allemaal op 7 april 1950, een goede maand na mijn geboorte (nvdr: ikzelf ben geboren op 16 maart 1950). Steve ziet het levenslicht in Edgware, Londen, dus een Cockney van geboorte en in het gezin Ellis gaat het leven het gewone dagdagelijkse gangetje. Maar Steve begint al vrij vlug interesse te vertonen voor popmuziek en ontdekt bij zichzelf dat hij eigenlijk wel een stukje kon zingen. Ook zijn ouders deelden deze mening en in 1966 treedt hij toe tot de Soul Survivors.

Twee jaar later zouden deze heren hun naam veranderen in The Love Affair, want het was een zeer jonge Maurice Bacon die aan de basis van deze band lag. Aangemoedigd door zijn vader, omdat zij nu eenmaal een muzikale familie waren, begonnen Mo (Maurice, die toen Mo wilde genoemd worden), Rex Brayley, Morgan Fisher, Mick Jackson aan de opbouw van de nieuwe band maar ze hadden een man met een stevige stem nodig en iemand die ook nog over een sterke toneelact beschikte. Omdat Steve een vriend van de familie Fisher was, werd hij uitgenodigd om tot de band toe te treden. Ze hadden hem op een feestje wel eens bezig gezien.

Het succes van The Love Affair was even snel gedoofd als toen het net begon te flakkeren, maar toch moeten we enkele leuke hits en langspelers van deze groep onthouden.

In December 1969, en zowaar uitgekeken op toernees, en ook door enkele persoonlijke moeilijkheden in de band, kondigt Steve Ellis aan Love Affair te verlaten. Maar Steve blijft voor zijn volgende project wel bij CBS, op hun Epic label, Voordat de groep Ellis geboren wordt had Steve eigenlijk iets anders op 't oog. Hij wilde namelijk een band vormen met de nog zeer jonge Jimmy McCulloch (Thunderclap Newman), Zoot Money en Terry Reid. Maar het bleef hier maar bij enkele gesprekken en daarom besloot Steve om zich op het solopad te begeven.

Zijn eerste soloproject was zijn bijdrage als zanger aan de filmsoundtrack voor 'Loot', een filmversie van Joe Ortons' toneelstuk. Zijn twee soloding was

eigenlijk een vriendendienst die hij niet kon weigeren aan Peter Bardens (nadien bij Camel), die ook nog Fisher tijdelijk heeft vervangen bij Love Affair. Peter was net aan zijn soloalbum 'The Answer' begonnen en hij vroeg Steve om dat titelnummer in te zingen. Natuurlijk wilde Steve dit doen want Bardens had hiervoor een knap gitarist aangetrokken, nl. Peter Greene.

In 1971 vond Steve een nieuwe manager nl. Chas Chandler (The Animals en ook verantwoordelijk voor de ontdekking van Jimi Hendrix). Onder diens management maakte Steve enkele singles die helaas op het vasteland niet zijn doorgebroken waaronder zijn 'Take Your Love'. Hij bleef maar korte tijd bij Chas en wilde nadien nieuwe paden bewandelen.

Ondertussen bleef Steve niet stilzitten en deed hier en daar nog wat zangwerk maar uiteindelijk start hij toch met een nieuwe band.

In deze line-up zaten buiten hemzelf als zanger Zoot Money als zanger/keyboards, Jim Leverton (ex-Fat Mattress) die al snel zou vervangen worden door Nick South (weliswaar op de tweede langspeler)(ex-Vinegar Joe / Alexis Korner) gezien Leverton zijn heil zocht bij Steve Marriott, de jonge Duitse gitarist Andreas Gröber (Andy Gee) en Dave Lutton (ex-Eire Apparent) aan de drums.

De naam van de groep was kortweg zijn eigen familienaam: Ellis en daarmee maakte hij twee langspelers. De eerste, 'Riding On The Crest Of A Slump', is nog steeds één der meest onderschatte rocklangspelers uit de jaren zeventig, en het andere album was 'Why Not?' (beiden op Epic). Acadia Records heeft dit jaar de originele mastertapes van de twee langspelers eindelijk op één cd uitgebracht. Je kunt deze nu bij www.cdnow.com bestellen.

'Riding Of A Crest Of A Slump' is een staalkaart van wat Ellis in petto had. Het is ook een mooi schoolvoorbeeld van hoe de Britse Rhythm & Blues klonk destijds. Hun grootste hit, en nog steeds een veel gevraagd en gedraaid nummer onder de kenners, is 'El Domo', een song die Steve zelf schreef en dat eigenlijk een beetje autobiografisch was. Wie dit nummer niet kent heeft de jaren zeventig kennelijk in de jungle of op een of andere verre planeet doorgebracht.

Het is één van de sterkste rocknummers (eigenlijk een zachte ballade) ooit geschreven en de gitaarsolo van Andy Gee geeft een speciale dimensie aan dit knappe nummer. Deze song behoort nog steeds tot mijn top drie aller tijden en dit nummer mag/moet gedraaid worden op mijn eigen uitvaart. Maar ook andere nummers, zoals 'Good To Be Alive', 'Wish I Was Back Home', en 'Morning Paper' zijn ook knappe nummers die kennelijk niemand (meer) kent. Hun tweede langspeler 'Why Not?' behaalde helaas niet hetzelfde kwaliteitsniveau als 'Riding' en dat was de reden voor Ellis om weer wat anders te gaan doen met zijn leven.

Vreemd genoeg kreeg Ellis niet de volledige steun van hun platenlabel die ze verdienden want kennelijk ging deze vorm van promo meer naar hun andere vaste bands zoals Jeff Beck Group, Argent en Donovan. Spanningen alom en

iedereen in de band werd nerveus: ze toerden en toerden, maar wat waren ze aan 't promoten? Op bepaald moment stelde Epic Steve voor een keuze: "We willen met jou wel verder doen maar stuur die band naar huis."

Ellis was hier diep over verontwaardigd maar zijn vrienden zeiden: "Steve, ga gewoon door met je leven, de keuze ligt bij jou..."

Maar Steve koos niet voor een soloproject maar in plaats daarvan werd hij zanger bij Window Maker, naast Ariel Bender (gitaar, ook gekend als Luther Grosvenor van Spooky Tooth), maar deze moest een andere naam aannemen om zijn contract met zijn andere platenfirma (toen met Mott The Hoople) niet in gedrang te brengen. Ook Bob Daisley (bas en zang), Paul Nicholls (drums ex-Lindisfarne) zaten in deze band. Ze tekenden een contract bij Jet Records, toen nog met Don Arden als baas van het label.

Het album heette gewoonweg 'Widow Maker' en werd gereleased in 1976. Maar ook dit avontuur was van korte duur voor Ellis want hij bedankte de leden voor de tweede langspeler 'Too Late To Cry' en werd vervangen door John Butler die ook nog de keyboards voor zijn rekening nam. Ook Huw Lloyd-Langton (ex-Hawkwind) trad toe tot Widow Maker.

Ondertussen worden de eerste stappen gezet door een nieuwe muziekstroming: punk. Hoogtij voor Ellis om ook deze band te verlaten.

Maar een andere reden dat Ellis opstapte waren de geschillen die hij steeds had met Luther Grosvenor. Op het podium kwamen de heren steeds goed overeen, maar eenmaal van de bühne ging het er altijd hard aan toe alsof er een oorlog woedde waarbij Luther steeds dreigde Ellis om te brengen. Daarom stapte Steve eigenlijk op en John Butler, hun nieuwe zanger, onderging hetzelfde verhaal met Luther.

Steve wilde geen chaos en wilde ook niet door het leven gaan als een karikaturale rockster.

Steve hield niet écht van de punkrage maar hij vond het idee er achter wel geslaagd. De rockwereld werd wel wat vervelend medio jaren zeventig en er moest verandering komen. Vele rocksterren verbleven, in plaats van op een podium, liever in hun grote mansion en spoten zich vol met drugs en/of alcohol. Er werd ook geen actie ondernomen vanuit deze entourage om een tegenzet tegen de punkrage te organiseren. Ze bleven liever van op afstand alles aanschouwen en als het té heet werd doken ze in hun zwembad voor de nodige afkoeling.

Even speelde Ellis met het idee om zo'n band op te zetten maar vermits de échte punktoestand maar enkele jaren heeft aangesleept had hij niet voldoende relatie met dit soort muziek en zo bleef het maar bij een idee. Uiteindelijk deed Steve hetzelfde wat het merendeel van zijn collega's deden. 'Sit back and let things roll..."

Maar dan denkt hij weer aan zijn soloproject en tekent bij Ariola een contract voor zijn 'The Last Angry Men' waaruit twee singles gedistilleerd werden:

'Soothe Me', een Sam & Dave cover, en de ballade 'Rag Bone'. Ondanks enkele meningsverschillen tussen Ellis en de producers wordt het album in de ijskast gedumpt totdat Angel Air het, met enkele bonus tracks, in 2001 als cd op de markt brengt. Dus Ellis' droom gaat toch nog in vervulling gezien dit album hem zeer nauw aan het hart lag.

Op deze langspeler werkten tal van bekende namen mee: Tim Hinkley, Roger Chapman, Brian Hodges, Henry Spinetti, Henry McCullough, Barry Morgan,... Teleurgesteld in dit project en omdat alles de laatste jaren zich tegen hem keerde, besluit Ellis om uit de muziekwereld te stappen. Hij besluit om Londen te laten voor wat het is en zoekt zijn heil ergens ten zuiden van Brighton waar hij, om zijn conditie op peil te houden, een job als ... dokwerker neemt. Een man die jonge harten sneller deed kloppen moest er nu voor zorgen dat vrachtschepen sneller ontladen werden.

In 1981 wordt hij het slachtoffer van een vreselijk werkongeval. Een incident met een zware vorklift was de oorzaak dat hij de komende acht jaar terug moest leren lopen en niets anders dan de binnenmuren van diverse hospitalen zag. Een van zijn voeten was zo zwaar verbrijzeld dat hij inderdaad acht jaar therapie moest volgen. Hij moest dan ook nog jaren met krukken rondlopen.

Steve had niet echt de muziekwereld verlaten en was inmiddels begonnen aan een samenwerking, voor het leveren van teksten, met de Duitse band Scarlet. Hij begon ook voor zichzelf weer nummers te schrijven maar het bleef alleen maar bij een papieren versie ervan.

Maar tussen 1991 en 1993 duikt er plots een band op die zichzelf Love Affair noemde (zo waren er meer hoor).

Steve Ellis, en dit na een regenvlaag aan vragen van het fandom, richt hij 'Steve Ellis' Love Affair' op. Dit zijn niet meer de jonge snaken die popachtige lovesongs brachten, nee, dit was een sterke rockband. Steve ging een geweldige tijd tegemoet na een vrij lange periode niet meer live te hebben gespeeld. Met deze outfit houdt Steve het uit tot in 1998.

In 1994 maakt hij op verzoek van een agent een live-album in Schotland, 'Plugged In: Live At The Cavendish'.

Tijdens 1995 en 1996 toert Steve Ellis' Love Affair doorheen Groot-Brittannië maar zij moeten ook voor een concert naar België waar ze deel uitmaken van een 'Sixties Convention'. Dit werd allemaal live uitgezonden. En sommige opnames vonden plaats in de Manhattan in Leuven.

Op 26 Januari 1996 wordt de eerste Small Faces Conventie georganiseerd en Steve en de band zullen daar live optreden.

Steve Marriott, zanger/frontman van The Small Faces, die enkele jaren daarvoor tragisch om het leven kwam bij een huisbrand, was de grote afwezige maar de opbrengst van dit congres ging integraal naar de Stichting voor

onderzoek naar de vreselijke ziekte Multiple Sclerose waar Ronnie Lane aan leed. Michael Mann (Love Affair), die net had vernomen dat hij aan terminale kanker leed, stond erop om alsnog de keyboards te spelen. Enkele maanden later overlijdt Mann aan zijn ziekte.

Maar ook Ronnie Lane trekt aan het kortste eind en begin juni dat jaar overlijdt het tweede lid van The Small Faces. Hij moest zijn 20-jaar durende strijd met deze ziekte opgeven.

Op 14 september staat Steve weer in Ruskin Arms (waar de Small Faces con plaatsvond) maar nu voor een tribute aan Ronnie Lane. Hij droeg 'Tin Soldier' op aan Mike Mann.

In 1998 maakte Steve Ellis' Love Affair de single 'Inside My Love'. De song moest de nodige fondsen opbrengen voor NSPCC. Het nummer werd geschreven door Ellis en Rex Brayley, de originele Love Affair gitarist. Paul Weller speelt hier lead gitaar.

Het leven van Steve Ellis' Love Affair liep dus maar tot in 1998 maar op 13 maart zien we Steve in een cameorol in de Britse tv-reeks 'Casualty' waar hij 'Everlasting Love' zingt.

Op 9 mei staat Steve weer op nieuwe Small Faces Convention en ditmaal aan de zijde van zijn oude vriendin PP Arnold.

Maar ondertussen in Steve ook begonnen met nieuw materiaal voor een nieuwe langspeler, 'Pavement Arena', en de extra muzikanten die hieraan werden toegevoegd waren Nigel Glockler (sax), Rory Cameron en Sam Smith. Steve Fairhead had de gitaar van Mick Kane overgenomen want die was net vader geworden en had nu zijn handen vol met andere verplichtingen.

Aan hoog tempo blijft Ellis werken aan het nieuwe album en dat had tot gevolg dat er steeds minder getoerd werd. Omdat Ellis nu eenmaal een magneet voor negatieve dingen is, kreeg hij daarbij ook nog last van één van zijn knieën en een nieuwe operatie drong zich dringend op.

In de zomer van 1999 legt hij de laatste hand aan dit album. Maar het was niet alleen kommer en kwel dat hij onderging en van Sony kreeg hij positief nieuws. Zij gaan een nieuw compilatiealbum uitbrengen met o.a. A- en B-kanten van de singles van The Love Affair. Dus er was toch nog interesse vanuit een grote platenfirma. En het geluk blijft hem toelachen, want Coca Cola en McDonald's (toch twee grote bedrijven) besluiten om een nieuwe tv-spot te maken en daarbij willen ze 'Everlasting Love' als herkenningstone gebruiken.

Het internet doet zijn intrede en Steve Ellis lanceert zijn eerste eigen website.

De komst van de eeuwwisseling biedt dan weer geen goed nieuws. Steve moet weer het hospitaal in voor een nieuwe knie-operatie en hij kreeg ook te horen dat de release van het nieuwe album werd uitgesteld tot nader order. Maar zoals ik reeds eerder zei is het de Britse Angel Air die zijn 'The Last Angry Men' (en dit na 23 jaar) uiteindelijk op de markt brengt.

20 april 2001, net tien jaar geleden kwam Steve Marriott, zanger en frontman

van The Small Faces, om in een brand. Via een tribute-concert wordt deze grote rockster herdacht en een groot aantal rocksterren, waaronder Steve Ellis, kwamen er belangeloos hun bijdrage leveren.

Eind van dat jaar, meer bepaald op 6 december, geeft Paul Weller een concert en nodigt Steve Ellis uit om mee op diens akoestische versie van 'Everlasting Love' te zingen.

Maar 2002 lijkt belovend te worden want diverse cd's van Steve worden op de markt gebracht:

'Edinburgh Live '95' (Angel Air);

'Loot', de soundtrack van de gelijknamige film wordt door RPM Records uitgebracht;

'Best Of The Good Times' werd op de markt gebracht door Columbia.

Steve's leven dobert langzaam verder en Angel Air plant een dvd over Steve's optreden in Pennington's, Bradford, die later de titel 'Last Tango in Bradford' krijgt.

En alsof het nog niet genoeg was wordt hij ook opgenomen in de 'Walk Of Fame' in Brighton Marina. Dit overkomt alleen maar mensen die connecties met Brighton hadden. The Who heeft daar ook een bord. Steve was een beetje verward toen dit gebeurde maar was wel tevreden met deze eer.

En de zon bleef op zijn geluk stralen, er werden weer enkele leuke dingen uitgebracht:

Een cd met de singles A & B: 'Love Affair 1966 - 1971' (Acadia/Evangeline)

'Straight Faced Fighters', oftewel de eerste naamloze langspeler van Widow Maker / 'Live At The Paris Theatre', verschijnt als dubbel-cd uitgebracht door Sanctuary Records

De dvd, waarvan reeds sprake, 'Last Tango In Bradford' door Angel Air;

En de Steve Marriott tribute-cd 'Mustn't Grumble' ook door Sanctuary Records.

Nog steeds hard werkend aan zijn soloplaat completeert hij deze in December 2003 en noemt zijn geesteskindje 'A Sort Of Innocence'.

In april 2004 geeft Ellis, samen met enkele vrienden, een memorial-concert ter ere van Ronnie Lane en ditmaal in de beroemde Royal Albert Hall.

Sindsdien is het zeer stil rond Steve Ellis.

Steve heeft het niet altijd gemakkelijk gehad. Het noodlot lag steeds ergens op de loer en sloeg toe op onverwachte momenten. Dat heb je hier kunnen lezen maar op de vraag of hij de originele Love Affair zou willen heroprichten, daar blijft hij tot op heden zeer duister over.

In deze digitale tijd, maar ook een periode waarin tal van oude bands, weliswaar aangevuld met nieuwe leden, weer het ochtendgloren mogen aanschouwen, zou het voor Ellis niet zo slecht zijn om de draad weer op te pakken waar hij hem gelaten heeft toen hij brak met Love Affair. Het is nu, via het net, eenvoudiger dan vroeger om reclame te maken voor je product en cd's maken is iets wat ieder kind van zes tegenwoordig ook kan. Dat mag geen obstakel vormen om Love Affair weer op te starten maar volgens mij gaat het hier om persoonlijke problemen en die, beste Steve, moet je toch van je kunnen afzetten... zeker na al die jaren.

STEVE ELLIS DISCOGRAFIE:

Everlasting Love (single)
CBS 3125

Rainbow Valley (single)
CBS 3498

A Day Without Love (single)
CBS 3674

The Everlasting Love Affair (LP)
Heruitgave

One Road (single)
CBS 3994

No Strings
Angel Air Records: SJPCD071

Steve Ellis: The Last Angry Man
Angel Air Records: SJPCD077

Loot' - Original Film soundtrack
RPM Productions: RPM228

Empire Made
RPM Productions: RPM235

Love Affair: The Best of the Good Times
Columbia: 504419 2

Steve Ellis' Love Affair: Edinburgh Live '95
Angel Air Records: SJPCD087

Steve Ellis' Love Affair: Last Tango in Bradford DVD
Angel Air Records: NJPDVD604

THE LOVE AFFAIR DISCOGRAFIE:

Singles:

1967: She Smiled Sweetly / Satisfaction Guaranteed (Decca F12558)
1967: Everlasting Love / Gone Are The Songs Of Yesterday (CBS 3125)
1968: Rainbow Valley / Someone Like Us (CBS 3366)
1968: A Day Without Love / I'm Happy (CBS 3674)
1969: One Road / Let Me Know (CBS 33994)
1969: Bringing On Back The Good Time / Another Day (CBS 4300)
1969: Baby I Know / Accept Me For What I Am (CBS 4631)

Langspelers:

1968: Everlasting Love Affair (CBS 63416)
1971: New Day (CBS 64109)

Compilatie CD's:

2001: The Best of the Good Times (Columbia 504419 2) (inbegrepen drie nieuwe songs nooit voordien uitgebracht bij Ellis)
2002: Singles A's and B's (ACA 8031) (met zes extra tracks van Steve Ellis solo - 19070-71)

ELLIS LANGSPELERS:

1972: Riding On The Crest Of A Slump (Epic 64878)
1973: Why Not? (Epic 65650)

WIDOW MAKER LANGSPELER:

1976: Widow Maker (Jet Records UA UA-LA642-G)

Alfons Maes